

dominere dagsordenen. Det synes jeg er rigtigt. Vi fik slået fast, at tiltrædelsesprocessen skulle omfatte alle de central- og østeuropæiske kandidatlande, at de skulle deltage på samme vilkår. Og nu med beslutningen i december i Helsinki sidste år har vi dem alle med.

Nu kan alle se resultaterne af den linje, der i virkeligheden har karakteriseret den danske europapolitik siden 1993, hvor vi fastlagde de såkaldte københavnerkriterier for udvidelsen. Nu kan vi se de tilstundende resultater.

Og på beskæftigelsesrådet var det os, der trods betydelig modstand, også her i Folketinget, fik sat beskæftigelsen på dagsordenen for sidste regeringskonference. Det var os, der fik fremlagt forslagene, som i store træk svarede til det, der blev gennemført.

Og nu blot 3 år senere har vi topmødet i Lisabon, som på fremragende vis følger op og i virkeligheden lægger en ny arbejdsmetode til, ikke for at bevæge os i retning af harmonisering og slet ikke af sociale emner, men tværtimod for at drage fordele af den nye samarbejdsmetode, hvor vi opstiller fælles mål, udveksler gode erfaringer og gennemfører resultaterne ved egne midler i hvert af vore lande.

Vi står også over for et charter for grundlæggende rettigheder, vi snart skal færdiggøre. Målet er, at synliggøre rettigheder, som borgerne har i forhold til EU's institutioner. Jeg synes, det er positivt. Det vidner om, at EU også handler om andet end penge, og vi skal være aktive i vort bidrag hertil.

Regeringskonferencen i Nice udvikler sig, som vi kan ønske det. Alle medlemslande anerkender, at formålet er at blive færdig med EU's udvidelse, det er det centrale. Alle accepterer, at vi skal være færdige til tiden, det er lige så centralt. Og alle er vi enige om, at vi for vort vedkommende skal være klar til at modtage de første lande allerede i år 2003.

Og dermed er jeg nået til spørgsmålet om dansk deltagelse i den fælles valuta. Folkeafstemningen den 28. september 2000 vil unægtelig komme til at præge det politiske arbejde i de kommende måneder. For regeringen er det helt klart, at vi også her bør sikre en løsning, der giver landet de bedste betingelser for en fortsat stabil udvikling. Man kan sige det sådan: I forhold til ØMU-samarbejdet har vi i dag alle pligterne. Nu skal vi også have alle rettighederne. Vi skal være med. Det er uholdbart, at vi ikke har indflydelse på de beslutninger, der i

sidste ende påvirker os så direkte i vores hverdag.

Den tid er nemlig forbi, hvor vi kunne sige, vi ved, hvad vi har, og så lade verden gå sin egen gang. Vi har brug for fællesskabet, som jeg sagde allerede indledningsvis, som et værn mod dårlige tider. Som i ethvert andet fællesskab fungerer det kun, hvis alle forpligter sig.

Det har været sagt, at den fælles mønt vil betyde mere union og mindre selvstændighed. Jeg ved, der sidder medlemmer i denne sal, der kan fortælle, hvad prisen for nationale egoisme og såkaldt selvstændighed var i 1980'erne, da renten var oppe omkring de 20 pct., og arbejdsløsheden ramte i flæng.

Der er andre, der ligesom jeg er optaget af danskhed, og nogle argumenterer for, at vi risikerer at tabe vores danske identitet. Jeg tror, at den bedste måde at sikre vores danskhed på er at sørge for fortsat fremgang og stabilitet.

Der er også røster fremme, der siger, at der ikke er store gevinster at hente ved at deltage i den fælles mønt. Må jeg sige, at det svarer til at sige sin bilforsikring op, når man er blevet elitebilist – man har jo ikke noget at bruge den til.

Jeg er overbevist om, at det vil fremme udlandets lyst til at investere i danske arbejdspladser og øge samhandelen yderligere blandt de deltagende lande, og jeg er sikker på, at den dag, den internationale økonomi tager et dyk, vil vi være temmelig begejstrede for den forsikring, vi har tegnet, og deraf også billedet med elitebilisten, der også en dag har brug for sin forsikring.

Jeg har også set, at der har været røster fremme om, at det heller ikke betyder ret meget, det dér med det økonomiske. Jeg vil gerne sige, at for mig betyder det ret meget, at danske lønmodtagere i givet fald ved et nej kommer ud for en renteforhøjelse, der betyder ret meget på den månedlige husleje, hvis man er boligejer. Det er muligt, det ikke betyder ret meget i vise mænds skrivelser, heller ikke dem fra Østen, men det betyder ret meget for danske lønmodtageres dagligdag.

Det er muligt, det ikke skal fylde ret meget i rapporter, at huslejen kan stige 200, 300, 400 kr. om måneden, men det betyder ret meget for det enkelte menneskes hverdag og økonomi.

Og der er noget andet, jeg gerne vil sige. Den værst tænkelige tjeneste, man kan give sit land lige nu, er at skabe usikkerhed om den faste valutakurs, om den faste kronekurs. Jeg har været meget glad for, at Nationalbanken ikke